

## МИЛКА

Все ще се намърятъ добри сърдца . . .  
да протегнатъ дѣсница на падналия . . . Да  
вървимъ, Агнице . . . Останете си . . .

## СЪСЕДКАТА

Божата майка да бди върху васъ! Тръг-  
вате и не знаете какво ви очаква. Вървете и  
не се отдалечавайте много, не тръгвайте съ-  
всемъ сами, повикайте . . . (Агница и Милка се  
втурватъ да излѣзатъ, братята ѝ навеждатъ сконфу-  
зени глави, Стоименъ зарива неудържимо. Вратата  
се отваря силно, влиза Павлета възрадвавъ, заснѣ-  
женъ, спуска се и прегръща Агница. Лиуватъ  
всички).

## АГНИЦА

Майчице . . . Да вървамъ ли на очитѣ  
си? Павлета . . . мой скъпи Павлета!

## ПАВЛЕНЪ

Агнице, мила ми . . . Богъ мисли за  
сърдцата, които се обичатъ . . . Прегърни ме,  
за да сгрѣешъ тия гърди . . . Цѣла нощъ бу-  
рята ги е блѣскала . . . но сърдцето въ  
тѣхъ . . . победи!

## СТОИМЕНЪ

Какво се е случило съ тебъ . . . следъ  
като ме остави тамъ и дойде въ село за до-  
битъкъ? . . . Ти вече не се върна . . . Дове-  
доха ме нашенци, ходили на воденица . . .  
Ако не бѣха тѣ, Богъ знаеше . . . участъта ми.

## ПАВЛЕНЪ

(прегръщайки Агница). Въ такава буря чо-  
вѣкъ загубва и сили и разумъ. Въ тичане  
надолу азъ не виждахъ, че съмъ тръгналъ по  
другъ пѣтъ. . . И чакъ когато стигнахъ же-  
лѣзния мостъ на Инджата, разбрахъ, че пѣтя  
не води за селото ни. . .